

стѣпвали както християнскитѣ, тѣй и турскитѣ села¹²⁶. Спахилѣци имало въ всички южнословѣнски области, но, вижда се, че тѣ били най-много въ Кюстендилско и въ Босна, дѣто се запазили и най-дълго врѣме. Прота Матея Ненадовичъ въ мемоаритѣ си говори, че спахиитѣ въ Сърбия съ царски берати притежавали своитѣ спахилѣци. Вукъ Ст. Караджичъ говори, че въ Сърбия имало спахии и че въ негово врѣме такива още имало въ Босна и Херцеговина. Спахилѣцитѣ били унищожени (1839) отъ Абдулъ Меджидъ съ „Гюлханския хатишерифъ“ нареченъ и „танзиматъ“^{127*}. Но и слѣдъ това тѣ се запазили въ пограничнитѣ на Сърбия бѣлгарски области, Албания, Херцеговина и Босна. Турското правителство, за да ги унищожи и въ послѣдната областъ, издало наредби, съ които спахиискитѣ приходи на босненскитѣ спахии се замѣнявали съ парично възнаграждение, което се изплащало отъ държавната хазна¹²⁷. Много спахии задържали старитѣ си спахилѣци, като собствени имоти, чифлици, а жителитѣ имъ за чифчии. Споменъ, а сжщеврѣменно и остатъкъ на многобройнитѣ спахилѣци въ Бѣлгария, били десетѣтъ кесимджийски села въ Кюстендилската котловина и четиритѣ въ Дупнишката околия, които се запазили до основанието на новото бѣлгарско княжество¹²⁸.

§ 30

Правно и социално положение на прониарскитѣ люде.

Прониарскитѣ люде били собственици на земята, на която живѣли и която работили, и до отстѣпването имъ

¹²⁶ Шоповъ А. Евлия Челеби, Пс. LXII, 184.

^{127*} Арнаудовъ Хр. С. Пълно събрание на държ. закони, I, 1—10.

¹²⁷ Ibid. II, 313—319.

¹²⁸ Иречекъ К. Пжтувания, 558.

„ Шишмановъ д-ръ Ив. Д. Стари пжтувания, Мсб. IV, 431.